

Jestota jako bytí bez jednoty

„Jestota“ – to navrhuje – budiž chápána jako bytí, kterému žádným způsobem nevládne jednota, kromě té nejprostší, zcela jednoduché, jakou připisujeme jen virtuálním jsoucňům nejnižší úrovně, tzv. primordiálním jsoucňům. Pochopitelně jde o pouhý pojmový konstrukt, jako ostatně u všech typů virtuálních jsoucen (např. u virtuálních elektronů nebo kvarků nebo protonů, atomů atd., pokud jsme nuceni s nimi nějak počítat). Virtualita primordiálních jsoucen znamená především to, že je vyloučena jakákoli souvislost, jakýkoli vztah k jiným jsoucňům, ať už virtuálním nebo „reálným“ (termín „reálný“ musí ovšem ještě projít kritikou a eventuální změnou, ostatně podobně jako termín „virtuální“). Zvláštním problémem je přechod z virtuálního stavu ve stav „reálný“, ale stále u primordiálních jsoucen (tj. pojmových konstruktů), který chápeme jako přechod od non-subjektности k „subjektности“, tj. ke stavu, kdy už primordiální událost vytvořila (ustavila a nadále v čase sobě příslušném) udržuje svůj subjekt, díky němuž může navazovat vztahy (kontakty, souvislosti) s jinými „reálnými“ jsoucny (alespoň s některými). Jen díky tomu můžeme pak vyslovit soud, že „vše souvisí se vším“, který však musíme hned kriticky omezit (nejde o všechno, o „vše“, nýbrž jen to aktuálně dosažitelné).

(Písek, 190424-2.)